

BRUKSHUNDEN

ORGAN FÖR AVEL OCH DRESSYR AV RASERNA:

AIREDALETERRIER, BOXER, COLLIE, DOBERMANN, RIESENSCHNAUZER, ROTTWEILER och SCHÄFER

ÅRG. 5

JUNI—JULI



1944

Nr 3—4

SMÅ BEKYMMER

Nu är den ljuvliga sommaren äntligen här, då vi kunna få glädjas åt alla dess härligheter. Och detta är möjligt utan att vi hittills behövt höra krigets vedervärdiga åskor på nära håll. Vi kunna inte nog tacka försynen, som låter oss äga för-

månen att ha en gammal god konung och en regering, som lyckats lotsa landet genom världskrigets bränningar utan att köra på grund.

Vi brukshundfolk har ju förstås våra små bekymmer. Våra tävlingar ha helt

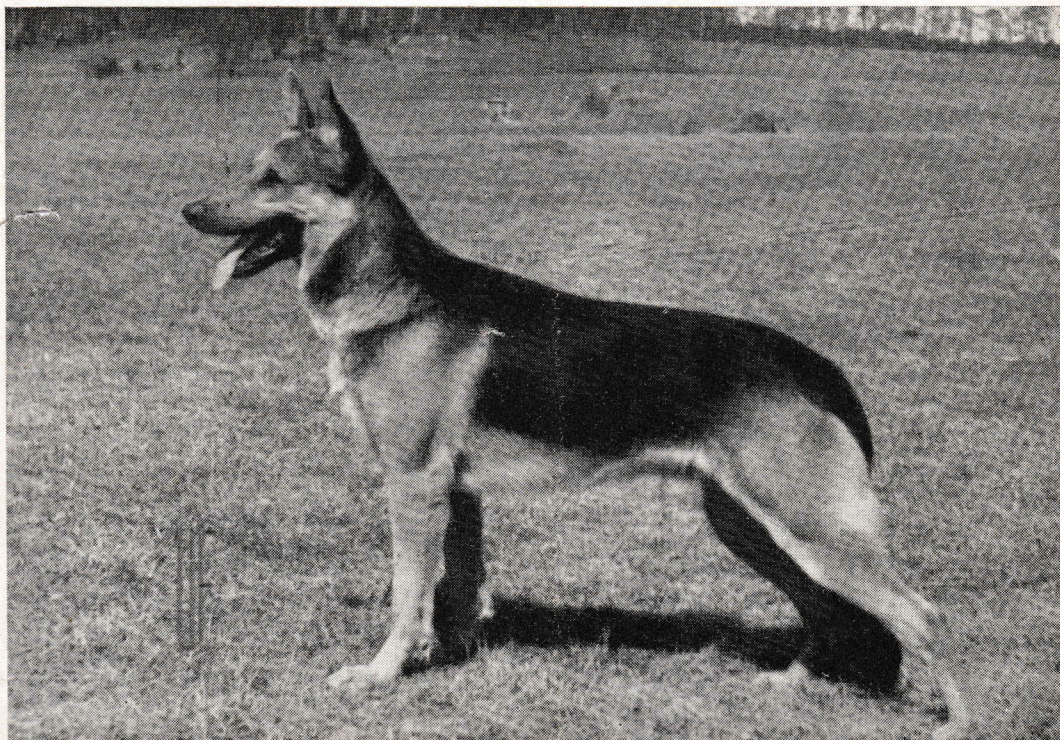


Foto: Friberg.

Importerade *Ulvus von Marjaniemi*, FKKS 17150/XXVI, upf. Fru M. Särkkä, Helsingfors, ägare Fröken A.-G. Sellman, Styrmansgatan 18, Stockholm, f. d. 6/4 1943, e. *Dux v. Haus Ludolph*, u. *Airi v. Marjaniemi*. Så gott som samtliga *Ulvus* förfäder äro utbildade brukshundar med god karaktär, som även han ärvt.



Tidskriften "BRUKSHUNDEN"

UTGIVARE: SBK:s Stockholmsavdelning

REDAKTOR: Sigfr. Sund, Agnegatan 27 II tr,
Tel. 51 25 99 Postgiro 158283

REDAKTIONSKOMMITTÉ:

Kriminalöverkonstapel S. Sund,
Professorkan Tofsy von Post och
Köpman Axel Helligren

ANNONSPRISER:

1/1 sid. (200x140 mm.)	100:- kr.
1/2 sid. (100x140 mm.)	60:- kr.
1/4 sid. (100 x 70 mm.)	35:- kr.
1/8 sid. (50 x 70 mm.)	20:- kr.
1/16 sid. (25 x 70 mm.)	10:- kr.

millimeterpris 25 öre på enkel spalt

Annonsorder och manuskript skola vara redaktionen tillhanda senast den 28 för att med säkerhet kunna inflyta i nästa månads nummer

Centralstyrelsens sekreterare har ordet

Maj månad har ur kynologisk synpunkt dominerats av det hotande förbudet mot hundutställningar och andra anhopningar av hundar. När detta läses föreligger sannolikt ett generellt förbud mot åtminstone utställningar. Förhistorien är följande:

plötsligt blivit förbjudna, vilket förvånat många medlemmar. Detta rår emellertid som bekant inte SBK:s styrelse för, ty vi måste ju böja oss för de beslut, som fattats av SKK och Medicinalstyrelsen. Och att vi inte få hålla våra tävlingar är ju i alla fall ingenting att räkna med jämfört med de fruktansvärda svårigheter, som de flesta andra folk och länder få utstå.

Men vad vi kunna göra för att — trots

På grund av en mängd i olika delar av landet inträffade sjukdomsfall av valpsjukkaraktär och med relativt hög dödlighetsprocent hemställde en professor vid Veterinärhögskolan till Svenska Kennelklubben att t. v. inställa utställningar. Med anledning härav inställde Kennelklubben sina egna utställningar och prov under våren och försommaren och meddelade att klubben ej ämnade medgiva associerade klubbar att avhålla ens bruksprov. Sedermera har Kungl. Medicinalstyrelsen som bekant ingått till regeringen med hemställan om förbud mot utställningar och större anhopningar av hundar. Sedan denna Medicinalstyrelsens framställning blivit bekant, anhöll S. B. K. hos vederbörande statsråd, att förbudet ej skulle omfatta bruksprov med skydds-, spår-, rapport- och sjukvårdshundar, vilken framställning biträdades av chefen för arméhundväsendet. S. B. K. underströk därvid särskilt vådorna ur beredskapssynpunkt om utbildningen av för försvarsändamål lämpade hundar under nuvarande skärpta förhållanden upphörde. S. B. K:s skrivelse medföljde Medicinalstyrelsens hemställan till remissinstanserna, av vilka Kungl. Veterinärhögskolans lärarråd oreserverat tillstyrkte Medicinalstyrelsens hemställan, medan däremot Svenska Kennelklubben följde S. B. K:s linje och tillstyrkte förbudet mot utställningar tills vidare men önskade undantaga bruksprov med hundar för militärt bruk och jaktprov. Svenska Collieklubben slutligen, som ej tillhör kennelassociationen, gjorde i sitt remissvar starka angrepp på Kennelklubben och S. B. K. och avstyrkte framställningen i dess helhet.

Med hänsyn till vad som sålunda före-

allt — gagna brukshundsaken, det böra vi göra allesammans! Arbeta med våra hundar, för att de skola kunna göra en så god insats som möjligt, om den dag skulle komma, att vårt lands frihet hotas! Försöka att intressera alla brukshundägare att ansluta sig till Brukshundklubben och lära sig att sköta och uppfostra sina hundar så väl som möjligt!

Och en god och trevlig sommar önska vi alla våra medlemmar och deras hundar!

kommit är det nödvändigt att inställa den till den 16 juli planerade utställningen i Varberg. Huruvida några officiella bruksprov kunna äga rum under senare delen av året är för närvarande ovisst men ej uteslutet. Likaledes torde det bli nödvändigt att inställa kursen för blivande tjänstehundinstruktörer, som avsetts äga rum i mitten av juni.

Den 3 maj antogs vårt lands första djurskyddslag. I ett kommande nummer av tidskriften skall redogörelse lämnas för lagen i den mån den har intresse för hundsporten, men för närvarande räcker det att meddela, att lagen formellt innebär ett förbud mot kupering av öron på hund, men att ikraftträdandet härav skall anstå, tills Konungen förordnar därom. Kupering av hundöron får dock endast utföras av veterinär.

Från 1 juni har centralstyrelsen ändrat adress till Sveavägen 27, Stockholm.

Jag får energiskt uppmana de olika lokalavdelningarnas sekr. att till centralstyrelsen insända uppgifter om förändringar i medlemsantal, om namnbyten, adressändringar och dylikt, enär det i annat fall är omöjligt att på ett tillfredsställande sätt distribuera tidskriften och i övrigt kunna nå kontakt med medlemmarna.

Sven Hydén.

Ett observandum

Till följd av landets f. n. ganska ömtåliga läge måste även våra beredskapshundar ligga inkallade. Det har försports, att ett flertal hundägare hysa den uppfattningen att som anledning för uppskov med beredskapstjänstgöringen gäller hundarnas träning för eventuellt deltagande i någon tävling, där vederbörande har något större vandringspris att försvara. — *Denna uppfattning är emellertid fullkomligt felaktigt*, men arméhundchefen har bett oss meddela, att hundarna efter behörig ansökan mycket väl kunna få tillfällig permission för visst angivet ändamål som t. ex. för deltagande i tävlingar etc.

När skall hundskatten erläggas

Då oklarhet i vissa fall råder angående frågan om när hundvalpen första gången skall beskattas, torde det vara på sin plats att i denna tidskrift upplysa om detta.

Då valpen uppnått tre månaders ålder, är ägaren skyldig att anmäla den för beskattning, och skatten skall sedan erläggas inom 30 dagar. — För en valp, som fyller tre månader någon dag under fjärde kvartalet, erlägges skatt först under januari månad nästföljande år.



Airedale-Terriers

TILL AVEL. *Champ. "Aislaby Bertric"* (c:a 60 cm. bh. Hundar e. B. ha erövrat 7 championat, c:a 40 cert. m. m.). Avgift 150:— kr.

"Rustibus Roederich" (c:a 63 cm. bh. 2 cert. med hp. -43). Avgift 75:— kr.

"Trottens Trubadur" (c:a 62 cm. bh. 1:a pr. u. kl., 1:a pr. ö. kl. — ej anmäld i s. kl. -43). Mycket lovande unghund. Avgift 75:— kr.

TILL SALU. *Valpar* e. ovanst. hanhundar samt *Champ. "Trottens Tovaritch"*, *"Warland-Tobaseo"* m. fl. u. högt frisbelönta tikar. Pris 150—250 kr. st

KENNEL "ROEDERICH" UTBYNÄS. Tel. 26 10 79 Sörvik. Pr Göteborg.

Några ord om avel

Under de senaste årtiondena har landets hunduppfödning ökat väsentligt, och den hundköpande allmänheten har fått ett mera utpräglat intresse för den ädla hundaveln. Men detta intresse har nog tyvärr i vissa fall fört med sig, att visserligen renrasiga, men ändå mindervärdiga djur använts till avel. För att man skall kunna bedriva en lyckad hundavel, måste man äga nödiga kunskaper, erfarenhet och framförallt ansvarskänsla. Det räcker inte med att uppfödaren äger en god känedom om en viss ras egenheter, utan vederbörande måste dessutom besitta ett mera allmänt kynologiskt vetande. Här brister det emellertid betänkligt på de flesta håll, då många fullständigt sakna de kunskaper, som fordras för att resultatet skall bli gott.

Den uppfattningen, som synes vara mycket utbredd, att varje på utställning högt prisbelönt hund undantagslöst skall vara lämplig för avel, är felaktig. Så t. ex. förekommer fall, då hanhundsägaren som avelspartner till hunden söker endast sådana tikar, som erhållit första pris. Detta visar, att vederbörande brister betänkligt ifråga om det kynologiska kunnandet. Man måste nogsamta akta sig för att tro, att alla tikar, som erhållit lika höga utmärkelser på utställningsbänken som hanhunden, skola vara lämpliga för denna. Av hundens exteriör enbart kan man inte bilda

sig en säker uppfattning om djurets avelsvärde. Ty en hund med en vacker exteriör är inte alla gånger en produkt av en med beräkning bedriven avel, utan blott och bart en tillfällighetsprodukt. Det finns exempel på att en hanhund med höga utmärkelser visst inte alltid lämnat förstklassig avkomma, dels beroende på variationsbredden i hans arvs massa och dels på att han parats med mindervärdiga eller för hunden ej lämpliga tikar. Här måste med skärpa poängteras, att tiken spelar lika stor roll vid uppnåendet av goda resultat som hunden, och man får absolut inte enbart lita till hanhundens nedärvningsförmåga.

För tikägaren gäller det att anskaffa en hanhund, som passar för hans tik, om han skall kunna påräkna ett önskat resultat. Man får inte kritiklöst följa en känd hundboks författares råd, att man endast skall använda sig av en hanhund, om vilken man vet att han lämnat god avkomma. Någon gång bör ju en hanhund, som fyller fordringarna både ifråga om exteriör och karaktär, prövas, ty avelns bredd är nödvändig för vår brukshundsavel. För några år sedan förekom på en av våra specialklubbers utställningar, att så gott som samtliga (ända upp till 70-talet) utställda hundar voro fallna efter tvenne hanhundar, varav den ena, högt premierad och champion, icke lämnat någon verkligt god avkomma varken ifråga om karaktär



KENNEL SÄTERJÄNTAN

Landets mest erkända uppfödare av schäferhundar. Valpar efter föräldrar med omsorgsfullt utvalda blodslinjer ständigt till salu.

Champion Säterjäntans Pågen står till avelstjänst för lämpliga tikar. Avgift Kronor 100:—.

OBS! Hundar, som tidigare haft valpsjuka, mottagas för inackordering. Pris för större raser kr. 2:50 per dag. KENNEL SÄTERJÄNTAN, Kragstätters gård, Byle hpl., TÄBY.

Tel. Täby 390.

PRAKTISK HUNDPSYKOLOGI

Medan vetenskapen sysslar med problemet om hundens förstånd, få vi andra, som praktiskt arbeta med våra hundar, försöka bygga en grund av egna iakttagelser och rön, på vilken vi kunna basera vårt uppfostringsarbete. Att kategoriskt förneka hundens intelligens går ej, men nybörjaren bör ej skrida till dressyren med förutfattade meningar utan hellre under arbetets gång söka vinna insikter i detta problem. Arbetet blir då en spännande upptäcksfärd, där man kan göra de mest häpnadsväckande iakttagelser. Uppfostringsarbetets syfte blir att hos hunden skapa förståelse för våra egna avsikter och på så sätt låta honom bliva delaktig av vårt eget förstånd.

För att nå ett gott resultat härvid fordras att man sätter sig in i hundens sätt att se på vår värld. Det enda medel han har för att uttrycka detta är reaktionerna, nyanserade i tusen och en varianter, beroende på hur starka intryck han får av händelser och personer. Man kan likna hundens själsliv vid ett stränginstrument med ett

oräkneligt antal strängar, som alla äro välstäm-
da och i naturlig omgivning klingar i underbar harmoni. Först när vi kunna begripa detta och lära oss att spela på de rätta strängarna vid alla olika tillfällen, kunna vi förvänta oss ett gott resultat. All dressyr bygger på detta: att arbeta med hundens reaktioner och att aldrig leverera honom större sensationer än vad omständigheterna kräva. Detta är ytterligt svårt, då en hund lika litet som en människa är till psyket lika en annan. — Vad man än skall lära sin hund måste man tränga honom in på livet och studera hans väsen och understödja de av hans reaktioner, som äro för oss gynnsamma, samt bortarbeta dem, vilka ej kunna tolereras.

Men hur skall detta ske? Jo, genom att alltid använda sig av dressyrens A och O — lust- och olustkänslorna. Detta är ju i och för sig självklart, eftersom ingen hund frivilligt gör någonting, som är obehagligt för honom, men för att fullständigt klarlägga en rörelse för honom, är det lika naturligt, att man genast påvisar, vad

eller exteriör. Den andra hunden däremot var ingen särskilt vacker representant för rasen, men gjorde dock vår avel en stor tjänst, som skulle blivit ännu större, om hunden icke parats med alla möjliga tikar.

Således, avelshunden må vara aldrig så framstående, men han får därför inte användas utan urskillning. En bra hund kan därigenom — om det blir dåliga valpar — få ett dåligt anseende som avelsdjur. Hanhundsägaren måste känna sitt ansvar, ty därigenom hindras tillkomsten av mindervärdiga individer, som inte bereda ägarna den glädje dessa eftertraktat.

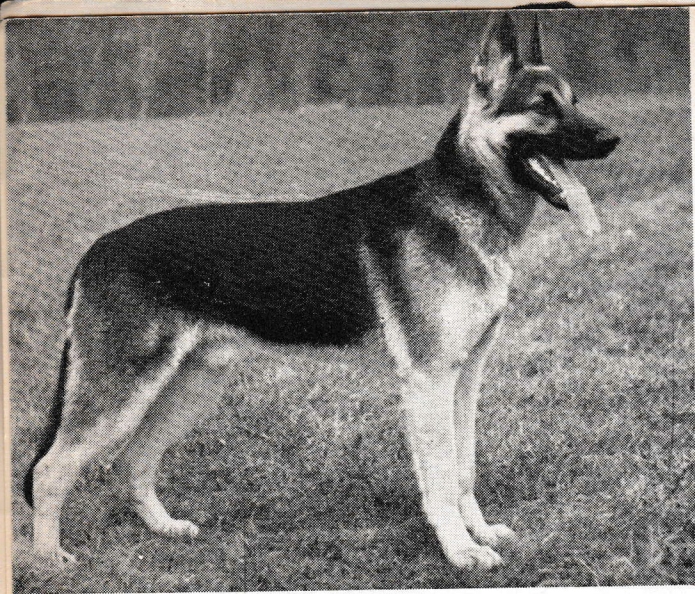
Bägga avelskontrahenterna måste vara friska och till sin konstitution kraftiga djur med verkligt god karaktär. Nervösa djur bör aldrig användas till avel, isynnerhet inte då det gäller brukshundsraserna. De få givetvis inte heller visa några som helst avvikande egenskaper, särskilt inte vad gångverket beträffar.

Olika meningar äro rådande om när man skall börja använda hundarna för avel. Varken tiken eller hanhunden bör komma till användning vid för tidig ålder. När det gäller våra raser torde nog lämpligaste

tidpunkten vara för tiken c:a 2 år och för hanhunden 1¹/₂ eller något äldre. Man bör inte dröja med att första gången para en tik tills hon uppnått för hög ålder, därför att förlossningsarbetet då avsevärt försvåras. Hon bör inte heller användas för avel efter uppnådda åtta år och hanhunden inte efter nio års ålder.

Man talar om olika avelsformer såsom renavel och korsning. Med renavel menar man parning mellan tvenne djur av samma ras och med korsning parning mellan djur av olika ras, och denne form ha vi således i detta sammanhang ingen anledning att intressera oss för. En renrasig hund måste ha känd härstamning ett flertal, minst tre led bakåt, vilket berättigar till stambokföring. Inom renaveln förekommer ibland släktskapsavel och inavel. Släktskapsavel är avel mellan djur, som på långt håll äro besläktade med varandra. Med inavel däremot menar man avel mellan mor och son, syster och bror o. s. v. För att inaveln skall kunna leda till goda resultat fordras dels stor kunnighet i avelsfrågor och dels tillgång till i alla avseenden fullgoda, felfria djur.

Flox.



Schäferhunden Ymer (Boy) av Femrisulven, 2320 TT, e. Bojar av Trebergsklippan. Ägare Ädelningschef Harry Karlsson, Hågavägen 29, Ångby. Foto: Friberg.

som är det riktiga, och hur trevligt allt blir, när han gör vad man begär av honom. Här gäller det dock att noga passa hans blixtnabba reaktioner, vilka mången gång växla snabbare än man hinner blinka. Det är lika omöjligt att nå resultat med uppfostran, om man fullständigt mekaniskt går och rycker i kopplet utan att ha hela sitt intresse koncentrerat på hunden, som att försöka skriva vackert med förfrusna fingrar. Vi anta att lust- och olustkänslorna äro de båda ytterlighetssträngarna i hundens själsliv. Då måste ett ackord på oluststrängen alltid följas av ett ackompanjemang på luststrängen i samma ögonblick hunden visar ansatser att rätta sig. Detta skisserat i grövsta proportioner, ty man får naturligtvis inte använda kraftigare bestraffning vid minsta förseelse lika litet som det mest medryckande beröm på en redan exalterad hund, utan rörelser och röst måste nyanseras, varvid hänsyn tages till hundens individualitet och tillfälliga sinnesstämning. Som exempel vill jag taga inlärandet av linförighet. När hunden går ordentligt, får han ideligen beröm nyanserat efter hans tillfälliga humör, från ett sakta och milt uttalat "så var bra" till en spontan omklappning åtföljt av ett hurtigt och glatt uttryck i någon lämplig formulering. Vad man säger spelar mindre roll, huvudsaken är att man får fram det vänliga i rösten. Vi skola vänja oss vid att under skoldressyren ständigt småprata med hunden och klappa honom under "hakan". Då uppstår hos honom nästan ett behov att hålla sig i vår närhet för att få höra och känna våra sympatitryningar.

Då hunden plötsligt får ett annat intresse, vilket vi i enlighet med ovanstående genast märker, och vill aviägsna sig från vår sida, sätter man in en liten stum knix i kopplet. Denna krix, som skall komma så fort, att han inte har någon förnimmelse av att den utgår från oss, åtföljes genast av ett "fot" eller "bättre fot". I detta fall spelar vi således på olustskalan i den dur, som bestämmes av graden av hans ouppmärksamhet. I samma ögonblick hunden rättar sig, återtar vi den förtröliga samtalstonen med den åtföljande klappen och uttalar ett "så var bra fot". I detta sista uttryck är det mycket viktigt att inlägga ordet "fot", ty genom att använda termen för rörelsen i berömmet liksom felet i klandret vinnes ett snabbare resultat än om man bara skall vänta på att hunden av sig själv så småningom skall begripad vad det rör sig om.

I det ovan skisserade exemplet var hunden rätt väl inställd på sin förare, men som vi veta, är detta ej alltid fallet. Det gäller dock att i varje särskilt fall framtvunga den nödiga reaktionen hos honom, så t. ex. vid ett felval av graden av olustkänslan, då hunden fortfarande visar bristande intresse, får man genast tillgripa en kraftigare. Det kan då vara lämpligt att använda sig av en starkare nyans än vad man tror är behövt för att undvika alltför mycket tju-tande på honom, enär han då så småningom blir fullständigt immun mot all nyansering och endast reagerar vid kraftigare sensationer. Samma reaktiva resultat ernås emellertid också om vi i tid och otid delger honom de starkaste uttrycken. Den rätta linjen måste således bli att arbeta på den mildare skalan, men i händelse av visat ointresse i början av dressyren tillgripa en kraftigare grad av olustkänsla, för att sedan under uppfostrans gång åter komma ned till den vanliga gemytliga, toleranta samtalstonen, med vilken man efter avslutad dressyr skall kunna behärska hunden i alla lägen.

Hittills har jag mest talat om olustkänslans gradering, men lustkänslan måste naturligtvis också anpassas efter hundens väsen och tillfälliga sinnesstämning samt arten av den rörelse, som skall utföras. Den högsta graden av lustkänsla blir för hunden, när man släpper sig lös och för en stund blir hans lekkamrat. Detta är en mycket viktig sak, ty hemligheten med att lösa upp hans tillknäpphet beror på varje förarens förmåga att själv släppa alla hämningar, som menligt inverka på hunden, och låta honom

få rasa ut, dock aldrig våldsammare än att man när som helst kan avbryta leken och återgå till allvaret med både för husse och hund förnyade krafter. Den lägsta duren av luststrängarna användes till att mildt och lugnt berömma en hund, som visar sig benägen för att lätt slå över i yster livsglädje, men hjärtligheten i berömmet får han aldrig vara i tvivelsmål om. Mellan ovan beskrivna poler existerar ett oräkneligt antal nyanser, som alla måste anpassas efter sinnesstämningen och komma till användning just i det rätta psykologiska ögonblicket. En aldrig så väl vald nyansering är värdelös, om den ej kommer till användning vid rätt tidpunkt. Särskilt försiktig får man vara med detta, när det gäller inkallning. Det är ju ofta så, att hunden vid tillrop försöker hitta på något annat av intresse för att fördröja inkallandet. Då är man tvungen att spränga detta intresse och inrikta honom på sig själv. Detta kan man göra genom att utropa ett kraftigt "fy" för den sak han håller på med och sedan vänligt kalla med namnet eller "hit". Insättes detta ord "fy", sedan hunden verkligen fått för avsikt att springa fram till oss, således en reaktion för sent, blir resultatet endast, att hunden blir rädd för att gå fram till oss, enär han fruktar bestraffning. Här måste man således slösa med beröm, ju mera dess bättre.

Jag nämnde tidigare, att viss hänsyn måste tagas till arten av den rörelse, som skall utföras eller inläras. Detta gäller t. ex. vid platsläggning. Här har tidigare alltid hävdats, att detta moment skulle inläras med enbart tvång. — Jag anser detta vara fullkomligt felaktigt och ej förenligt med dressyrens väsen. Dock kan ej berömmet här göras allt för medryckande, enär man då riskerar, att hunden då istället tycker det vara trevligare att följa med husse än att ligga kvar. Berömmet måste därför komma lugnande, nästan sövande, för att inge hunden den säkra känslan av tillfredsställelse med att husse är nöjd, när han ligger stilla. Man måste också här liksom alltid lägga in lystringsordet i själva berömmet. Med enbart tvång ernås blott, att hunden blir rädd för bestraffning och på grund därav ej vågar lämna sin plats. Således negativt, vilket är fullständigt felaktigt, då man ej vådjar till hundens ambition, som väl ingen vill förneka. All dressyr skall därför vara positiv. Adelsmärket på den skicklige dressören är nyanseringen av dessa båda känslor, och förmågan att varje dag förnya sig själv genom att upptäcka nya strängar på skalan.

Våra medel, som skola verka i ett uppfostrande syfte på hunden, äro 1) att lära honom att koncentrera sig på oss, 2) att använda oss av vägledande rörelser och 3) rösten. — För att kunna arbeta med vår hund måste vi ha honom fullständigt i vår hand. Inga andra intressen få finnas hos honom. Detta ernår man lättast genom att då och då ha s. k. koncentrationsövningar enligt följande metod: Hunden hålles kopplad, genom tillrop och små knixar i kopplet förmår man honom att hela tiden se oss i ansiktet. Så fort han försöker vrida bort huvudet, kommer en ny knix, ej så hård, utan blott tillräcklig för att påkalla ny uppmärksamhet. Under hela tiden som han betraktar oss, talar vi till honom ömsom uppmuntrande ömsom lugnande, så att intresset hela tiden håller sig på toppunkten. Lämpligt är, att man under denna övning från början ställer sig framför hunden och sedan vrider antingen åt vänster eller höger i varv, varvid dock tillses, att hunden följer efter i samma grad. Denna övning är också nyttig för föraren själv, som får tillfälle att studera hundens alla olika sätt att lystra.

De flesta nybörjare bortse alldeles från de vägledande rörelsernas betydelse. Därför vill jag en stund uppehålla mig vid denna ytterst viktiga del av dressyren. — När vi i det dagliga livet skola berätta en sak för en person, så stå vi aldrig alldeles blickstill och relatera det vi vilja ha sagt, utan vi understryka framförandet



Champ. Solåkers Curt (King), 231 MM, högt prisbelönt på både utställningar och tävlingar, står till avelstjänst.

Ägare hr **Knut Törnkvist**, Rörstrandsgatan 24, n. b., ö. g., **Stockholm**.

med små gester eller rörelser liksom för att göra det hela mera lättbegripligt. Likaså när vi skola lära våra barn någonting som de ej förut ha utfört, så visar vi det oftast praktiskt, och när vi skola tala om, var en sak befinner sig, så peka vi noggrannt ut var den ligger. — Men när det gäller våra fyrbenta vänner, då tillgripa vi i allmänhet ej dessa åtgärder. Varför? Jo, på grund av bristande förståelse för det vi syssla med och kanske ibland för att vi i sällskap äro rädda för att göra oss till åtlöje. För en hund, som tidigare ej fått någon uppfostran, måste dessa vägledande rörelser förstöras. Ja, gärna så långt, att vi själva utföra kanske mera än halva rörelsen. Så t. ex. vid inlärandet av marschs avslutande i förening med vänster vändning. Då låter man handen med kopplet beskriva en vid båge, varvid hunden tvingas att följa med i denna cirkel, samtidigt som man själv tager några steg först tillbaka och sedan ett eller par steg framåt för att passa in hunden, så att han kommer upp på vänster sida om oss. Hunden får då en känsla av att själv ha utfört denna rörelse och blir mycket belåten med det beröm han får. Vid platsläggning bör man under träningen låta kommandot åtföljas av en nedåtgående rörelse med handen. Denna handledning kan så småningom ersätta kommandot. Alla rörelser skola vara distinkta och dirigerande, ingen tveksamhet får råda, ty det gör hunden nervös.

De vägledande rörelserna kunna så som tidigare nämnts i många fall ersätta kommandoorden, men detta utesluter inte betydelsen av att använda våra röstresurser på rätt sätt. De måste anpassas efter de olika tillfällena i dressyrarbetet. Hos den råa hunden få de till uppgift att ge de vägledande rörelserna namn på momentet. De kraftigare kommandoorden få ej användas för ofta, utan att man samtidigt kontrollerar, att ordena verkligen bli åttlydda. Kommenderar man t. ex. ideligen plats åt hunden i sin våning, när man vill, att han inte skall delta i familjesammanträdena, så kommer detta att leda därefter, att hunden så småningom ej reagerar för detta kommandoord annat än vid kraftigaste nyansering. Här bör detta ord istället utbytas emot ett mildare "gå och lägg dig" eller något dylikt. Samma sak gäller ordet "fy", som endast skall användas i undantagsfall, och då hunden gjort något verkligt fuffens. Det uttalas alltid i skarp och snärtig ton. "Fy" utbytes annars mot något mildare förebrående

Försöka duger!

Utdrag ur brev från kassör Siviard Öhman, sekr. i S. B. K:s lokalavdelning i Gävle. Hr Öhman deltog förra sommaren i spaningar efter en förrymd fånge från straffängelset i Gävle med sin schäfertik "Kaj".

På eftermiddagen söndagen den 6 juni förra året hade jag gått ut med min schäfertik för att "lufta" henne några timmar. Plötsligt mötte jag min fru, som var ute och letade efter mig med anledning av en telefonpåringning från straffängelset. Jag satte mig därför omedelbart i förbindelse med fångelset och fick då veta, att en fånge rymt vid 4-tiden samma dag. Fångvaktare hade genast igångsatt spaningen men utan att finna rymlingen. I utkanten av staden hade vakterna träffat polisman Appelkvist med sin hund. Polismannen tillfrågades om möjligen hunden kunde användas för spårning, men då den ej var tränad i denna gren avböjdes försöket. Vakterna hade dessförinnan ringt dels till polisstationen, dels till regementet utan att från någondera platsen lyckas få uppgift om någon spårduglig hund. På polisman Appelkvists tillrådan ringde de därför till mig, och eftersom jag för tillfället var utgången fick min fru det brådskande uppdraget att skyndsammast söka taga reda på mig.

Jag tvekade visserligen till en början om min hunds användbarhet i ett sådant uppdrag som det här var fråga om, men jag tänkte: "försöka duger".

Då jag vid 7-tiden på kvällen kom till fångelset, fick jag veta, att rymningen skett i sam-

uttryck. Vi skola komma ihåg, att vi genom rösten röjer vår egen sinnesstämning för hunden, ty så lyhörd är han, att han genast märker minsta förändring i vårt humör. Dessutom ha vi i rösten den bästa möjligheten att kunna spela på hela skalan av lust- och olustkänslorna. Detta är dock en sak, som vi kunna lära oss endast genom att ge akt på oss själva och vår hund och genom långvarig träning i nyansering.

Med denna artikel avser jag naturligtvis inte att fullständigt klargöra alla hithörande problem utan endast att fästa uppmärksamheten på de svårigheter och fakta en hundägare har att taga hänsyn till vid fostrandet av sin hund.

Stuvsta, juni 1944.

Gösta Brandt.

band med en ceremoni på fängelsets gårdsplan med anledning av Svenska Flaggans Dag, då fången saknades vid inräkningen. Tiken fick vittring av en skjorta, som tillhörde fången. I sällskap med tre fångvaktare begåvo vi oss utanför fängelsemuren och började söka spårvittring vid en sänka i muren, där fången möjligen kunde ha klättrat över, och där det sålunda kunde finnas märken efter ett nedhopp. Tiken fann också ett spår, som hon envist utarbetade. Detta ledde bl. a. över en mindre trafikerad bro vid Gavleån och fortsatte efter strandremsan ett stycke för att sedan till min förvåning plötsligt ändra kurs mot de på strandkanterna belägna äldre gårdarna. Vid den sista av dessa gårdar, som låg c:a 500 meter från fängelset, stannade tiken och visade där efter olust för vidare spårning. Eftersom det fanns mycket bråte på tomterna, gjorde vi den reflektionen, att fången möjligen kunde ha gömt sig för att invänta mörkrets inbrott. På en av gårdarna blevo vi rätt ohövligen emottagna av en äldre man, och vi funno av denna anledning det icke uteslutet, att denne måhända hade för avsikt att hjälpa fången undkomma.

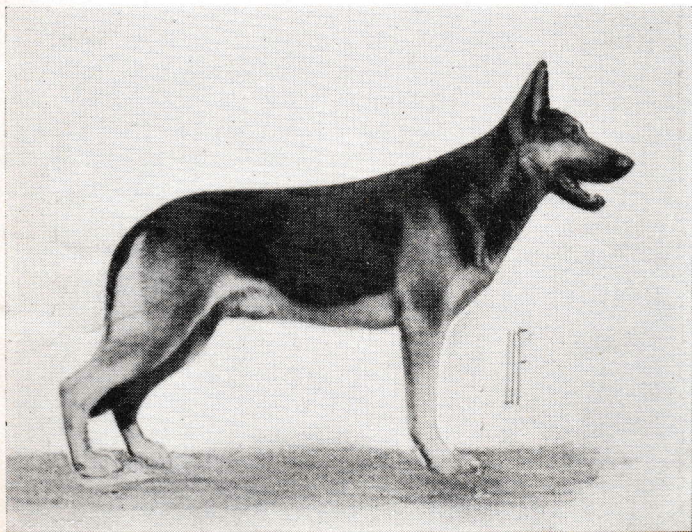
Vi beslutade därför att skyndsammast återvända till fängelset för att berätta det hittills uppnådda resultatet för fängelsedirektören. Denne beordrade genast två vaktkonstaplar för bevakning av de gårdar, där tiken stannade. Då jag efter en matpaus i hemmet återvände till

vakterna, gjorde vi ett rundsvep omkring gårdarna. Plötsligt fick jag höra en visselsignal från en av vakterna. Klockan var då ungefär 12 på natten. Vakten meddelade, att han sett en mystisk person småspringande bland buskarna på motsatta stranden av ån. Mannen eftersattes och fastogs och visade sig vara den förrymde fången. Han återfördes till fängelset och underkastades förhör. Ett lustigt inslag i denna för övrigt spännande förföljelse kan jag icke underlåta att berätta. Då fången återfördes till fängelset visade det sig nämligen, att han hade snus under läppen. På tillfrågan varifrån han fått detta, svarade han, att han hittat en "läppsnuva" på vägen, som han ville taga reda på!

Jag fick i alla fall 25:— kronor för min insats och var glad över att ha fått visa vad en hund duger till.

Omkring sex veckor senare gjorde samme fånge ett nytt rymningsförsök. Efter den första rymningen hade han uppflyttats till 3:e våningen, varifrån han med tillhjälp av sammanbundna lakan och filtar firade sig ner på natten. Jag blev även nu tillfrågad, om tiken kunde få försöka finna spår. Fastän jag insåg, att chanserna denna gång voro ytterst minimala, vågade jag dock försöket. Jag misstänkte nämligen, att fången denna gång bättre förberett sig. Klockan var 9 på morgonen, då hunden började följa ett spår på fängelseplankets ytersida och vidare över en intilliggande gata och in på en gård samt

Ett av Sveriges bästa avelsdjur för schäfer



Champion NESTOR von der NATTERNBURG står till avelstjänst för lämpliga tikar. Parningsavgift Kr. 100:—.

Champion Nestor har erövrat första pris, certifikat och hederspris på samtliga utställningar han blivit utställd, både av svenska och tyska domare, samt erhållit bedömningen: utställningens vackraste bruksdjur, i Stockholm, Göteborg och Malmö.

Dessutom erhållit flera förstapris i avelsklass. Även en av dess avkomma har erhållit första pris, certifikat och hederspris i Göteborg och Stockholm 1943.

Dir. H. ANDREASSON, Mölndal
Tel. Gbtg 27 03 17.

Kennel av Åsabo.
Hundgården, tel. 68, Frillesås.

Små sår och . . .

En allmänt utbredd uppfattning angående sårbehandling är, att hundarna själva läka sina sår genom att slicka dem. Ser man detta från vår synpunkt, så måste denna sårbehandlingsmetod vara fullkomligt felaktig. Men se vi på problemet från t. ex. de vilda djurens värld, torde nog behandlingsmetoden (slickandet) vara den enda möjliga, ty dessa ha ju ingen veterinär att tillgå och kunna för övrigt icke bli föremål för den omvårdnad som t. ex. våra hundar. Nej, de äro hänvisade att sköta sig själva, och deras medfödda behandlingsmetod är kanske i själva verket inte så felaktig. Detta är en reflektion av en lekman.

Emellertid är det självklart, att man måste se till, att hunden inte får slicka ett sår, som måste lämnas ifred för att sår-läkningen skall kunna ske ostört, d. v. s. de efter sårets uppkomst inträdande läk-

stannade ett tag vid vedboden — en sträcka på ca 100 meter. En man kom då ut från boningshuset och frågade vad vi gjorde. Då fångvaktarna upplyste honom om förehavandet, meddelade mannen, att en cykel försvunnit från vedboden under natten. Efter en stunds sökande följde tiken ett spår genom en grind på baksidan av gården och ner mot ån samt vidare fram till en gata 150 meter från vedboden, där det var stopp för vidare spårning. Vi gissade då, att fången möjligen stigit på cykeln på denna plats och försvunnit. Vakterna togo reda på cykelns utseende och nummer, varefter dessa uppgifter sändes till polisen och inom några dagar blev fången tagen i Dalarna med den från vedboden försvunna cykeln.

Vid förhöret visade det sig att fången från sitt fönster sett cykeln ställas in i vedboden på kvällen, varför han visste, vart han skulle gå för att hastigt kunna försvinna, för den händelse han kunde komma ut ur sin cell.

Jag hade således för andra gången i någon mån bidragit till att man kom "på tråden". Vid övningarna, då jag ofta haft hjälp av exekutor Larsson, vilken är vår ledare, har min tik visat, att hon i regel klarat spårningarna, som ibland varit ganska svåra. Övningarna hava således icke varit förgäves.

ningsprocesserna få icke störas. Genom hundens ständiga slickande förstörs i första hand en mängd av de nybildade cellerna. Vidare äro vi väl medvetna om, att hundens munhåla är en upplagsplats för en omfattande bakterieflora, som helt naturligt kan bidra till infektion av såret.

Sårbehandlingen är helt beroende av sårets art, varför det näppeligen kan lämnas något allmängiltigt råd härför. Emellertid kan man, åtminstone då det gäller mindre och ytliga sår, klippa bort håren runt omkring såret och därefter pensla detta och den närmaste omgivningen med jodspirt eller tvätta med kloraminlösning eller något annat antiseptiskt medel. Detta är särskilt nödvändigt, om såret är bemängt med smuts. Är det bara fråga om ett vanligt skrubsår, räcker det gott och väl med jodpensling eller kloramintvättning.

Den farligaste sårvariationen är otvivelaktigt det s. k. sticksåret, som i allmänhet har formen av en mer eller mindre djup "kanal" med oftast mycket liten ingångsöppning. Sådana sår se i regel mycket oskyldiga ut. Till sticksåren kan man räkna de sår, som ej så sällan uppkomma vid hundslagsmål, då hörntänderna tränga mycket djupt in i muskulaturen och därvid föra med sig bakterier av allehanda slag och dessutom åstadkomma sönderslitningar i underliggande vävnader. Dessa sår, som ofta äro mycket svåra att upptäcka, läkas till följd av den obetydliga ingångsöppningen mycket fort, d. v. s. ytligt. Låter man nu såret sköta sig självt, vilket tyvärr också ofta får ske, så inställer sig inte så sällan en infektion i sårkanalen, som följaktligen blir en samlingsplats för var, som inte kan få avlopp till följd av såröppningens snara läkning, och en böld uppstår.

Den tid, som förlöper, innan man märker att ett sådant sår infekterats, kan variera högst betänkligt, från 2—8 dagar, allt efter sårets beskaffenhet och läge.

Som allmän regel kunna vi fastslå, att det är nödvändigt att vid svårare bitsår och sticksår konsultera veterinär, då det inte är rådligt för en lekman att själv sköta såret.

—d.

Herrar Jägare och Hundägare

Försäkra Edra djur i
**SVENSKA ÖMSESIDIGA
KREATURSFÖRSÄKRINGSBOL.**

Stiftat år 1906.

Liberala ersättningsgrunder. - Låga premier.
Snabb skadereglering.

OBS.! Bolaget lämnar jämväl ersättning för djur, som bliva stulna eller eljest försvinna och sedermera ej tillrättakomma. Begär upplysningar från bolagets huvudkontor i Örebro eller från någon av dess inspektörer eller ombud.

Inspektör i Stockholms län och stad: Herr
John Millbo, Holmgård, Huddinge.
Tel. Stockholm 57 09 54.
Ombud antagas.

Försäkra hundarna

Under tiden 1 mars—30 april 1944 hava nedanstående personer erhållit full ersättning för hundar i Svenska Ömsesidiga Kreatursförsäkringsbolaget i Örebro.

Ingenjör Oscar Scholtz, Kävlinge, schillerstövare, drunknat; Lokeldare Ernfrid Löfgren; Vännäs, hamiltonstövare, avlivad på grund av valpsjuka; Skräddarmäst. Karl Pettersson, Östra Tranemo, schillerstövare, självdött av obekant orsak; Fabrikör Arv. Gullberg, Örebro, tax, självdött på grund av lunginflammation; Rektor T. Br:son Wennerberg, Smedby, stövare, försvunnen under jakt; Fru Anna Bengtsson, Friggesund, sealyham terrier, överkörd av bil; Bergsprängare Harry M. Haglund, Stockholm, stövare, avlivats på grund av nervösa anfall; Revisor Nils Karlgren, Göteborg, engelsk setter, självdött i hjärnhinneinflammation; Hem.-äg. Ernst Johansson, Oskarshamn, stövare, vådaskjuten under jakt; Gårdsäg. Per Larsson, Norrbo, blandras, självdött av obekant orsak; Herr Fritz Johansson, Hosågen, Ockelbo, smålandsstövare, avlivats på grund av valpsjuka;

**Den klockan
tål mer
än de flesta**



STÖTSÄKER

VATTENSÄKER

ANTIMAGNETISK

Medan kulsprutepistolen avtyrar 12 skott i sekunden, får armbandsklockan känna av en kraftig vibration. Inte vilken klocka som helst tål denna påfrestning. Men Revue Sport håller precisionen. Stötsäker, tålig och pålitlig står den rycken för soldatlivets olika strapatser. En sådan klocka har man nytta av i det civila också!

REVUE
SPORT

Endast hos  urmakare - ej genom agenter eller postorderfirmor

Reparatör Alfred Nordström, Björkås, avlivats på grund av valpsjuka; Byggnadsarb. Axel Lövdahl, Björna, spets, försvunnen; Handelsträdgårdsmäst. Gust. H. Sandberg, Ekerö, spets, avlivats på grund av öroninflammation; Polisman John Wallner, Sveg, hamiltonstövare, avlivats på grund av krampanfall; Förman Albert Thid, Alby, hamiltonstövare, dött på grund av valpsjuka; Droskäg. Rolf Andersson, Grythyttan, samojedspets, avlivats på grund av valpsjuka; Lantbr. Seth Person, Långebro, boxer, blind å ett öga; Köpman Sture Pardéa, Älvsbyn, schnauzer, försvunnen; Bokhållare Gustav Johansson, Sandhem, stövare, överkörd av bil; Fr. Maja Nilsson, Höör, pointer, överkörd av tåg; Lantbr. Tage Jansson, Saleby, självdött av obekant orsak; Sekreterare Folke Zandin, Stockholm 32, spets, avlivats på grund av nervösa krampanfall; Ingenjör G. Palmér, Storfors, samojedspets, självdött av valpsjuka; Herr Svante Modin, Rörström, hamiltonstövare, självdött i lungsäcksinflammation; Murare Sten Andersson, Umeå, blandras, avlivats på grund av valpsjuka; Elmarums-Skafteskulla Jaktklubb, Almvik, gråhund, avlivats på grund av tarminflammation; Pälsdjursuppfödare Per Fredriksson, schillerstövare, avlivats på grund av valpsjuka; Glasverksarb. Gösta Andersson, Oxelösund, avlivats på grund av valpsjuka; Kamrer Axel Berglund, Sundsvall, stövare, överkörd av bil; Rörverksarb. Gustav Jernberg, Storfors, pudel, avlivats av obekant orsak; Fräsare Herbert Södergren, Södertälje, avlivats på grund av valpsjuka; Handl. Arvid Andersson, Axelfors, obekant ras, överkörd av bil; byggmäst. Sixten Johansson, Finspång, samojedspets, självdött av valpsjuka; Hem-äg. Ivar Jönsson, Hissjön, norrlandspets, överkörd av bil; Lantbr. Gunnar Håkansson, Nävrögöl, stövare, dött av obekant orsak.



"TELL", SKKS 2912, TT. Äg. herr Carl Modin, Stockholm.

Litteratur

Det är inte ofta man får något livstecken från hundlivet i utlandet, men då och då söker sig i alla fall en kynologisk tidning hit, och för närvarande ligga två sådana på redaktionens bord. Den ena, "der Hund", är för närvarande det enda organet för rashundarna i Tyskland.

Tidningen innehåller litet av varje och visar att intresset för den ädla hundaveln i Tyskland icke minskats genom kriget utan tvärtom. Antalet "Till salu"-annonser är betydligt mindre än "Önskas köpa". Särskilt unghundar tycks vara oöverkomliga.

För uppfödarna i Tyskland föreligger en nyhet, nämligen att tikarna få ha mer än sex valpar, om de bara äro kraftiga och ha tillräckligt med mjölk. Valpantalet får dock icke överstiga åtta stycken.

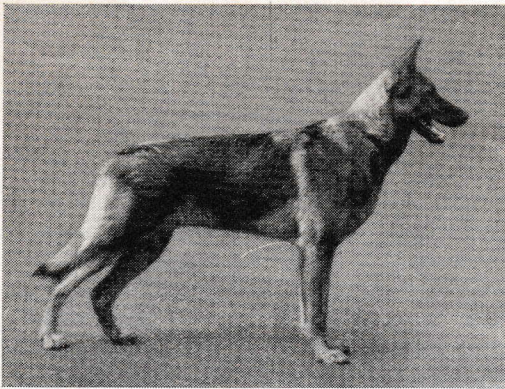
Vidare meddelas att utställningar komma att hållas, men deltagarna få endast komma från ett begränsat område kring utställningsstaden. Kontantpriser utdelas på ända upp till 100 Mark för bästa uppfödareklass och kontantbelopp varierande mellan 75 och 15 Mark för de enskilda hundarna.

Bland frågor och svar förekommer den evigt aktuella och ständigt återkommande frågan om valpsjukesbattet och dess bedömning. Denna gång besvaras frågan av Stabsveterinär Prinzing, som förklarar, att då detta bätt bevisligen icke är ärftligt, bör det som skönhetsfel lämnas utan avseende. För övrigt innehåller tidningen en del läsvärda och intressanta artiklar bl. a. om "Skönhet och ändamålsenlighet", "Återupplivande av degenererade hundraser", "Battet och dess vård" m, m.

Den andra tidningen är även den tysk och organ för brukshundrörelsen. Den innehåller förutom meddelanden och klubbnotiser flera läsvärda artiklar: "Förståelse mellan människa och hund vid utbildningen", "Vad en hundvän måste veta om den friska och sjuka hundens behandling", m. m.

I de officiella meddelandena får man veta, att på grund av kriget behöva de hundar, som skola kåras, icke längre ha godkänt bruksprov, om de äro födda under kriget, medan de äldre hundarna alltjämt måste ha detta.

Vidare utlyses det årliga vårspårprovet, vilket äger rum i Berlintrakten, och som omfattar



FOTOGRAFERA Eder hund hos
UNO FRIBERG, Götgatan 97,
Stockbo'm. Tel. 40 49 32.

Artiklar av *koppar och mässing*. Hantverksmässigt framställda och mycket omtyckta. — Som lämpliga pris framhålles *mässingsbägare* av gammal modell. Gör förfrågan och infordra offert från

GUST. SVÄRD, SMEDSLÄTTEN,
Tel. 25 01 46.

ERIK FORSEMANN'S

SKRIVMASKINSAFFÄR
reparerar och försäljer skriv- &
räknemaskiner.

Lästmakaregatan 10, hiss.
Telefon 21 45 99.

NÅGOT EXTRA GOTT
FÅR NI ALLTID FRÅN

Elsas Bageri

Döbelnsgatan 15, STOCKHOLM.
Telefon 11 54 33.

1) *ungodmsklass* för hundar upp till 1¼ år, 300 meter spår., 40 minuter gammalt, ett föremål, 2) *äldersklass* för hundar över 1¼ år. 600 meter långt och två timmar gammalt, med förledningsspår, två föremål samt slutligen 3) *öppen klass* för alla hundar över 1¼ år, spåret c:a 1,000 meter och 12—14 timmar (över natten) med förledningsspår och 3 föremål.

Till salu

Schäfervalpar f. 23/4 e. imp. **Heik von Tychoburg** SKKS 3216 TT, FKKS 16741 (XXVI u. Wakta II SKKS 1533 TT v. gm). **Bror Thulin, Enköping.** Tel. 29 eller 200 (pers.).



Dobermannpinschervalpar efter tysk import väntas i juli 1944. Kennel Norberga, äg. Fru **ASTRID KÄLLBERG**, Djurgårdsslätten 86, 1 tr., STOCKHOLM. Tel. 61 10 32.



Får Eder hund motion?

Cykelmotion är nyttigt för såväl ägare som hund

Köp cykeln hos **Axel Hellgren**

Skånegatan 87 - Tel. 41 27 92, 42 26 04

**Gynna Brukshundens
annonsörer!**

FRÅN LOKALA AVDELNINGARNA

Stockholmsavdelningen

Följande personer, som deltagit i Stockholmsavdelningens dressyrkurser våren 1944, ha tilldelats förardiplom:

Fru Gertrud Barcklind (144), hr N. N. Medin (140), fru Iris Andén-Sjögren (135), ing. A. E. Ringström (135), fru Linnéa Andersson (133), fröken Anna-Greta Sellman (130), köpman T. Linderholm (102), fröken Ines Lindberg (100), fru Söderström (93), fru K. Ljungkvist (75), hr K. G. Bülow (180), hr Kurt Björkner (179), hr Johannes Valdna (168), löjtnant B. Ohlsson (167), hr Erik Tornblad (159), fru Karin Engström (158), ing. Tore Larsen (156), fru Mary von Gyllenpalm (147), hr Charles Stenman (147), hr Erik Sundlöf (146), bokhandlare Gösta Sahlberg (143), fru Britt Roberts (143), fröken Ines Lindberg (43), civ.-ing. Carl Säwe (137), ing. Frank Holmberg (133), hr G. Högberg (130), hr Erik Hansson (127), fröken Marianne Hamilton (119), fröken Karin Nygren (97), fru Maud Brehmer (90), fröken Solveig Lindgren (88), ing. Gösta Stödberg (79), fröken Gerd Netzler (79), köpman R. Hägerström (77), fröken Lillemor Malmström (65), fröken Ulla Barkman (65), fröken Greta Blomqvist (54), polisman Sven Erik Janze (185), fru Marie-Louise Engqvist (178), fru Dagny Gärdström (175), tjänsteman Erik Junheim (171), direktör Artur Wenzell (169), disponent Arne Envall (168), ing. Hugo Lamke (161), studerande Göran Hjelmblad (133), fröken Birgitta Elg (166), fru Sally Svärd (163), fru Mary Klingwall (157), fröken Kerstin Jeppe (153), studerande Karl-Ove Örnquist (147), studerande Lars H. Lindqvist (145), fröken Anne-Marie Zetterberg (145), verkst. dir. Johan Lapidoth (144), hr Torsten Lövgren (139), fru Elsa Olsson (138), fröken Ulla Benedickson, (133), hr Holger Nilsson (125), hr A. Bolin (119), fotograf Hugo Nilsson (107), hr Gösta Johansson (105), fru Gullan Karlsson samt rektor Gerd Almgren.

*

Ett hjärtligt tack till vänner och bekanta för vänlig hägkomst på min 60-årsdag.

"Hund-Anders".

*

Avdelningens vårfest gick av stapeln den 20 maj med mycket god anslutning, c:a 140 personer, däribland många nya, glada ansikten. Det förekom pris- och diplomutdelning från vårens träningstävling och kursavslutningar. Tyvärr voro icke alla nydiplomerade förare närvarande och avhämtade sina diplom, varför dessa komma att tillställas vederbörande per post. Festen, som hölls inom den välkända Piperska Murens lokaler, var mycket lyckad och gemytlig på alla sätt. Dansen trädde med liv och lust. Vi hoppas att till hösten kunna anordna en ny och ännu livligare besökt fest. De, som nu icke voro med, gjorde en verklig förlust.

*

STADGAR

för Svenska Brukshundklubbens lokalavdelning i Stockholm.

§ 1.

Avdelningens namn skall vara Svenska Brukshundklubbens lokalavdelning i Stockholm.

§ 2.

För avdelningen gäller stadgar för Svenska Brukshundklubben jämte nedan angivna bestämmelser. I mån ej annat här nedan utsäges, tillämpas klubbens stadgar även avseende avdelningens interna angelägenheter.

§ 3.

Avdelningens geografiska verksamhetsområde är Stockholm med omnejd.

§ 4.

Avdelningens medlemmar utgöres endast av personer, som erlägga årlig avgift samt ständiga medlemmar i Svenska Brukshundklubben, vilka antingen äro bosatta inom avdelningens verksamhetsområde eller genom beslut av centralstyrelsen ändock hänförts till avdelningen.

§ 5.

Avdelningens högsta beslutande organ är årsmöte och extra sammanträde. Dess förvaltning

ombesörjes av en styrelse, bestående av ordförande, 10 ledamöter och 4 suppleanter.

§ 6.

Årsmötet sammanträder före den 15 februari varje år. Extra sammanträde hålles för avgörande av visst eller vissa i kallelsen uppgivna ärenden. Kallelse till årsmöte eller extra sammanträde skall kungöras genom annons i klubbens tidskrift eller genom särskilda skrivelser. Kallelsen skall hava publicerats respektive avsänts senast 7 dagar före sammanträdet.

Årsmöte eller extra sammanträde öppnas av ordföranden eller, vid förfall för honom, annan styrelseledamot.

§ 7.

Vid årsmöte förekomma följande ärenden:

1. Val av justeringsmän.
2. Fastställande av röstlängd.
3. Val av ordförande vid sammanträdet.
4. Styrelsens berättelse för sistförflutna kalenderår.
5. Revisorernas berättelse för sistförflutna kalenderår.
6. Fastställande av balansräkning.
7. Frågan om ansvarsfrihet för styrelsen.
8. Fastställande av årsavgift för kalenderåret.
9. Val av ordförande för ett år.
10. Val av 5 ledamöter för två år.
11. Val av 4 suppleanter.
12. Bestämmande av antalet revisorer och revisorssuppleanter för granskning av styrelsens förvaltning under kalenderåret. Val av dessa.
13. Andra eventuella ärenden.

§ 8.

Styrelsen har sitt säte i Stockholm. Den är beslutnässig, då minst 6 ledamöter äro närvarande, och dessa äro om beslutet ense.

§ 9.

Avdelningens räkenskaper, vederbörligen avslutade, ävensom årsberättelse och styrelsens protokoll skola senast en vecka före årsmötet för granskning överlämnas till revisorerna, som till årsmötet avgiva berättelse över granskningen av styrelsens förvaltning under föregående kalenderår.

§ 10.

Ändring av dessa stadgar kan endast ske vid årsmöte och blir ej gällande, förrän centralstyrelsen godkänt ändringen.



Paul U. Bergströms A.-B.
STOCKHOLM

Det finns hos

PUB

Importerade Dobermannpinscherhunden **Champ. Prince Rudy von Lankershim**, 1541 MM, står till avelstjänst för lämpliga tikar.

Äg. **Skräddarm. G. SVENSSON**, Nacka-näsvägen 68, **NACKA**. Tel. 16 08 01.

Göteborgsavdelningen

Innehavaren av kennel Trebergsklippan, herr Herbert Börjesson, Nya Varvet, har skänkt en schäfervalp, som kommer att utlottas inom avdelningen, vars kassa därigenom får ett kärkommet tillskott.

*

Avdelningens serietävlingar under våren 1944 äro nu avslutade, och slutresultaten blevo följande:

Skyddshundsgrupp.

Nybörjarklass. 1. Key, Inge Andersson, 895¹/₂ poäng; 2. Tarzan, Gunnar Theander, 705 poäng; 3. King, Victor Olsson, 532¹/₂ poäng.

Högre klass. 1. Sazza, Lola Levin, 1016¹/₂

poäng; 2. Baré, Sigfr. Svensson, (en tävlan) 571 $\frac{1}{2}$ poäng.

Segrarklass. 1. Zacko, A.-B. Götaverken, för. Bengt Thunblom, 1215 $\frac{1}{2}$ poäng; 2. Tessy, Fabr. Fr. Pettersson, för. Henning Karlsson, 1154 poäng; 3. Wulf, Agnes Mörning, 1152 $\frac{1}{2}$ poäng.

Rapporthundar.

Nybörjarklass. 1. Kille, Bror Bernhardsson, 603 poäng; 2. Leo, Leo Holm, 539 poäng; 3. Amigo, Bernt Lorné, 526 poäng.

Högre klass. 1. Sassa, Stig Johansson, 719 poäng.

Segrarklass. 1. Champion Hasan, Charles Henriesson, 932 poäng; 2. Brix, Nils Tingström, 832 poäng.

Spårhundsklass.

Nybörjarklass. 1. Cora, Ingegerd Fredin, 808 poäng; 2. Clan, Eino Kinunnen, 614 poäng; 3. Fuck, Morgan Lundin, 599 poäng; 4. Bojar, Gösta Holmgren, 497 poäng; 5. Jeff, Werner Wolgast, (en tävlan) 130 poäng.

Högre klass. 1. Rietz, Harry Johansson, 1002 poäng.

I *anlagsprov* ha följande hundar blivit godkända: Den 2/4 1944 Kent av Vaktarbo, köpman Leo Holm, Göteborg (airedaletterier); den 23/4 1944 Raimo, 459 TT, herr Theodor Johansson, Göteborg (schäfer); den 23/4 1944 Pan, 570 TT, herr Bror Eriksson, Göteborg (schäfer); den 7/5 1944 Arab av Trebergs-klippan, 1441 TT, fröken Rodha Lindqvist, Göteborg (schäfer); den 7/5 1944 Asso, 1965 TT, polisman C. G. Akerlöf, Göteborg (schäfer).

*

Några ord från klubbafonen

Tisdagen den 25 april hade avdelningen anordnat en klubb- och diskussionsafton, vid vilken kritik över de i serietävlingarna vid Skarvik deltagande ekipagen hölls av herrar Paul Lundgren och Eric Jacobsson, vilka fungerat som prisdomare vid dessa tävlingar. Hr L. kritiserade skyddshundsgrupperna, varvid alla och envar fick klart besked om att ingen är felfri här i världen. L., som har en god blick och som vet hur en hund skall gå på en tävling, brukar som regel vara åtföljd av en kvinnlig sekreterare, som gör de nödvändiga anteckningarna, vilket möjliggör för L. att hela tiden följa de tävlandes arbete utan att gång efter annan behöva se ned i protokollet. Hans kritik hade möjligen

kunnat göras något mera kortfattad, åtminstone vad det gäller de äldre förarna, då det däremot är nödvändigt, att nybörjarna i detalj får reda på vad de göra för fel. Ännu bättre vore det, om nya förare finge ett klart besked om huru de på enklaste sätt skulle kunna avhjälpa eventuella brister.

En sak, som säkerligen verkar i annan än avsedd riktning, är den kritik, som vid varje tillfälle serveras förare och hundar med "kroniska fel". Här bör prisdomarna fara varligen fram, ty i annat fall kan det så lätt hända, att arbetslusten och tävlingsglädjen försvinner.

Hr Jacobsson kritiserade spår- och sjukvårdshundarnas arbete, men tyvärr dock så flyktigt, att kritiken ej blev av så stort värde för deltagarna.

Enligt underteknads förmenande skulle det nog inte skada, om herrar prisdomare, som länge som tävlande varit borta från tävlingsbanan, själva skaffade sig en hund och deltog i våra tävlingar några år framåt!

Efter kritikens slut diskuterades spørsmålet huru man på bästa sätt skall lära sin hund apportera, varvid olika "patentmediciner" rekommenderades. Den kände tyske brukshunds- mannen Konrad Mosts metod är nog den bästa.

H. K.

*

Resultat vid Svenska Brukshundklubbens Göteborgsvidelning träningstävlan den 18 maj 1944 i trakten av Agnesberg.

Skyddshundsgrupp.

Nybörjarklass. 1. Key, 871 UU, hr Inge Andersson, 484 $\frac{1}{3}$ poäng. Hp. Uppflyttad; 2. Senta, 321 TT, hr Axel Bergstrand, 359 poäng. Godkänd; 3. Tarzan, 898 TT, hr Gunnar Theander, 332 $\frac{2}{3}$ poäng. Godkänd; 4. Laddie av Boxerbo, 1672 SS, fru Ruth Olsson, 318 $\frac{2}{3}$ poäng. Godkänd.

Högre klass. 1. Baré av Trebergsklippan, 2768 PP, hr Sigfrid Svensson, 530 poäng. Hp. Uppflyttad; 2. Sazza av Åsabo, 1413 RR, fröken Lola Levin, förare G. Backer, 356 $\frac{1}{3}$ poäng. Godkänd.

Segrarklass. 1. Björn, 2500 PP, hr Axel Fihn, 634 $\frac{1}{3}$ poäng. Champ.-cert. Hp. Inteckning i SBK:s vandringshorn; 2. Wulf, 1612 PP, fru Agnes Mörning, 619 $\frac{1}{3}$ poäng. Hp. Inteckning i SBK:s vandringspokal; 3. Zacko, 2140 RR, A.-B. Götaverken, förare Bengt Thunblom, 577 $\frac{2}{3}$

Västeråsavdelningen

höll den 30 april en klubbävling i appeldressyr vid Rocklunda. Prislistan fick följande utseende:

1. Alex, schäfer, förare K. E. Andersson, 358²/₃ poäng; 2. Zorro, schäfer, förare K. Zeidlitz, 346 poäng; 3. Sacco, schäfer, förare N. Gustafsson, 334 poäng; 4. Rigo, boxer, förare C.-Å. Hultgren, 329 poäng; 5. Rio, schäfer, förare C. Blixt, 311²/₃ poäng; 6. Rahja, rottweiler, förare K. E. Berg, 304¹/₃ poäng; 7. Tanja, schäfer, förare O. Hultgren, 252 poäng; 8. Wolf, schäfer, förare S. Abrahamsson, 202²/₃ poäng; 9. Soya, schäfer, förare H. Johansson, 171 poäng.

poäng. Godkänd; 4. Tessy av Åsabo, 2192 RR, fabr. F. Pettersson, förare H. Karlsson, 527¹/₃ poäng. Godkänd.

Spårhundsgrupp.

Nybörjarklass. 1. Hushagens Cora, 1849 RR, fru Ingegerd Fredin, 389 ²/₃ poäng. Hp. Uppflyttad; 2. Bojar av Trebergsklippan, 784 NN, hr Gösta Holmgren, 306¹/₃ poäng. Hp. Uppflyttad; 3. Clan av Trebergsklippan, 386 SS, hr Eino Kinunen, förare H. Börjesson, 263²/₃ poäng; 4. Puck av Boxerbo, 1205 TT, hr Oscar Lundin, förare Morgan Lundin, 229²/₃ poäng.

Högre klass. 1. Rietz, 1609 PP, hr Harry Johansson, 480¹/₃ poäng. Hp. Inteckning i Göteborgs-Postens vandringspris. Uppflyttad.

Rapporthundsgrupp.

Nybörjarklass. 1. Lola av Åsabo, 2191 RR, hr Gösta Longard, 372 poäng. Hp. Uppflyttad; 2. Kent av Åsabo (finnes hos SKK för stambokföring), hr Leo Holm, 275¹/₃ poäng. Godkänd; 3. Amigo, 105 HH, hr Bernt Lorné, 266²/₃ poäng.

Högre klass. 1. Hushagens Sassa, 1594 RR, hr Stig Johansson, 205¹/₃ poäng.

Segrarklass. 1. Brix, 2182 RR, hr Nils Tingström, 466 poäng. Champ.-cert. Hp. Inteckning i Fabriksförsäljningens vandringspris; 2. Champion Hasan, 2493 PP, hr Charles Henriesson. Utgick.

OBS! Ovannämnda tävling har icke godkänts av SKK, varför inga cert. kunnat utdelas eller uppflyttningar verkställas. Red.

Söndagen den 4 juni avhöll Västeråsavdelningen sin sista klubbävling för vårsäsongen, en tävling i appeldressyr utökad med ett spårprov. De tävlande voro uppdelade i tvenne klasser och prislistan följer här nedan.

Prisutdelning förrättades samtidigt för de under säsongen tidigare avhållna klubbävlingarna.

Tvenne uppmuntringspris utdelades även, det ena till herr K. Zeidlitz för goda framsteg med sin schäferhund Zorro, det andra till herr L. Sundin för berömvärd prestation med schäferhunden Ray vid spårtävlan den 16 april 1944.

Resultat vid tävlingen den 4 juni.

Högre klassen. 1. Sacco, schäfer, förare N. Gustavsson, 381¹/₂ poäng. — 2. Alex, schäfer, förare K. E. Andersson, 362 poäng. — 3. Zorro, schäfer, förare K. Zeidlitz, 353¹/₂ poäng. — 4. Rigo, boxer, förare C.-Å. Hultgren, 325 poäng.

Lägre klassen. 1. Rio, schäfer, förare C. Blixt, 377¹/₂ poäng. — 2. Ray, schäfer, J. Pettersson, 299 poäng. — 3. Soya, schäfer, H. Johansson, 286 poäng. — 4. Ray, schäfer, L. Sundin, 219 poäng.

Södertäljeavdelningen

SBK:s Södertäljeavdelning har anordnat ett lotteri, vari dragning företagits, därvid följande lottnummer utföllo med vinst:

Nr 264 ett presentkort på kr. 100:—
" 84 " " " " 75:—
" 214 " " " " 50:—
" 106, 344, 27 " " " " 25:—

Vinster, som ej hämtas före den 1/8 1944, tillfalla lotteriet.

VETERINÄR P. VIRIDÉN,

Rörstrandsgatan 8, Stockholm.
Telefon 31 88 20.

Mottagning efter överenskommelse per telefon.

Bliv medlem av
Svenska Brukshundklubben!
Årsavgift kronor 8:—

AKTUELLT

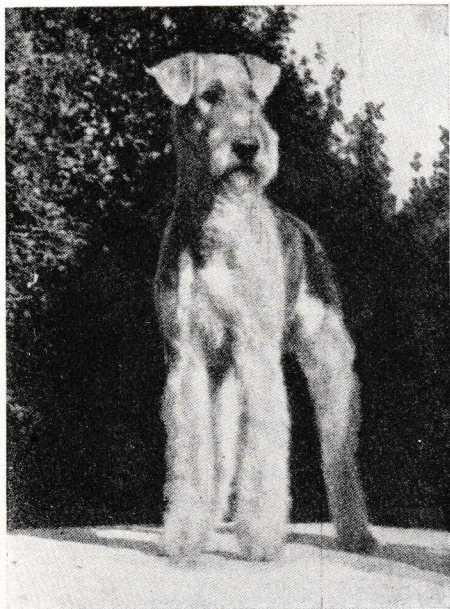
från medlemmarna

Under denna rubrik kommer att införas medlemmarnas insändare, som kunna tänkas innehålla ett eller annat förnuftigt uppslag, förslag till förbättringar på något av våra arbetsområden, diskussionsinlägg el. dyl.

Våra Airedaleterriers just nu

Det finns väl knappast någon ras, som blivit så omdiskuterad och kritiserad som våra airedaleterriers, och ändå är det en av de raser, som för närvarande står mycket högt i landet, och som, trots kristid och importstopp, blivit populärare för varje år, som gått och långsamt men säkert gått framåt. Man har till och med gjort gällande, att rasen står lika högt här som i moderlandet England, vilket man dock knappast kan våga hoppas. Glädjande för alla airedaleterriervänner är emellertid att se rasen mer och mer populär, använd både som bruks- och sällskapshund.

En brännande fråga just nu är om rasen skall



Romeo Roederich, 1209 RR.



Fru R. Sörvik med ch. "Cilly von Ehfthat" och valpar efter ch. "Jagellode Bergnae".

tillhöra Terrierklubben eller Brukshundklubben. De som här ivra för att se rasen som brukshundras i Brukshundklubben, vill ha den större, grövre, med goda "bruksdelar" etc. — I England, där isynnerhet sportaveln är så omhuldad, uppfödas och "komponeras" raserna efter vissa ideella principer, och man får väl komma överens om, att *inget annat land i världen*, har nått så långt i djuruppfödning och förädling som just England. Särskilt terrierna är ju deras specialitet, och hundar från engelska terrierkennlar har sålts till fantasipriser, framförallt till Amerika, men också andra länder, där sportaveln blivit en allt mer omtyckt hobby, har gjort värdefulla importer. Någon "brukshunduppfödning" i egentlig mening har man väl aldrig hört talas om därute, utan inom varje därtill användbar ras uttages för detta ändamål lämpliga exemplar! Av materiella skäl äventyrar man ej den extrema ädelhet, detta vissa svårdefinierbara "något", som man strävat efter och i de flesta fall lyckats förläna varje ras, man fått fram eller tagit hand om. Det har kostat engelsmännen omkring ett århundrades arbete att få fram den airedaleterrier vi nu ha. Svårigheten har varit att med bibehållen terriertyp få rasen så pass stor och kraftig, som den nu är, då den utan nämnvärd inblandning av andra raser är en förstoraed welshterrier.

Airedaleterrieruppfödaren gör snart den tråkiga upptäckten, att de mindre hundarna oftare få bättre terriertyp än de större, där den en

gång använda utterhunden med stora tunga öron och ljusa ögon gärna slår igenom.

Här gäller det att gå försiktigt fram, om man ej vill fördärva, vad man med mycket arbete, stora utgifter och dyra importer åstadkommit. Det är ej så lätt som folk tycks tro, att i ett "nafs" få rasen större, tyngre och mer bruksbetonad, om detta ej skall ske på bekostnad av det *engelska idealet*, vilket man, då det är en *engelsk* ras, bör sträva efter att komma så nära som möjligt. Det är ingen konst att få fram en stor "kloss" som påminner om en terrier, men att producera en *perfekt terrier* på t. ex. 63 cm är ej så lätt. Nu gällande standard föreskriver en storlek av c:a 60 cm för hund och 58 cm för tik. Här liksom i England är ingen maximistorlek utsatt, dels för att man tycks lita på domarens goda smak och omdöme, och dels för att rasen visar mer benägenhet för att minska än tvärtom. Alltså, är den *större* hunden av lika bra *terriertyp* som den *mindre*, bör han föredragas.



En modern och välfriserad airedaleterrier.

I Tyskland får ingen airedaleterrier över 62 cm utställas, vilket man måste anse vara felaktigt, ty en större hund med *korrekt terriertyp* är av ovan nämnda orsaker av stort avelsvärde.

Det klagas över att vissa airedaleterriers äro nervösa. Inom andra lika rikligt representerade raser finnes väl också dylika, t. ex. bland schäfrarna, vilka *hållits som brukshundar* och *avlats som sådana* i decennier.

På det hela taget är emellertid airedaleterriern en lugn och synnerligen trevlig ras, lämplig både som bruks- och sällskaphund, men framför allt är han en idealisk "familjehund", enär han älskar barn, är klok, trogen och vaksam.

Terrierklubben gör enligt min mening med rätta anspråk på rasen, då det är en terrier, och denna klubb står i närmare kontakt med engelska uppfödare och terrierexperter än t. ex.

Nick Roederich, vinnare 1920 och som på den tiden ansågs så gott som oslagbar.





Champion Thonny av Aros, Rottweiler.

Brukshundklubben. Vad skulle följden bli och den engelska domare tro, som i en, får man hoppas, ej allt för avlägsen framtid, kommer för att döma på en terrierklubbutställning, om "The King of Terriers" saknades, då den ej räknas som *terrier* i Sverige? Kynologisk blamage!

Ett sorgligt faktum är emellertid, att Terrierklubben är så gott som okänd i landsorten, där Brukshundklubben genom klok propaganda funnit den i dessa tider rätta vägen att stimulera hundintresset i landet. Ett verkligt efterföljans-

Högädlade Rottweilervalpar efter utställnings- och brukshunds-champion Ols Buster 735 PP, under 1943 års segerrikaste tik Ch. Thonny av Aros 1772 RR väntas omkr. midsommar och kunna påingas nu.

Kennel av Thonnybo, äg. *Fru Iris Johansson*, Luthagsesplanaden 5, UPPSALA.

Rottweilerhunden, Utställnings- och bruksprovschamp. *Ols Buster*, 735 PP, står till avelstjänst för lämpliga tikar. Äg. **Herr Gösta Olsson**, Tegnebyvägen 12, **ÄNGBY**. Telefon 37 17 13.

vårt exempel och gott föredöme för andra klubbar.

Slutligen vill jag uttala den förhoppningen att alla våra airedalterrieruppfödare måste förenas i gemensam strävan att trots kristid och svårigheter söka bibehålla och om möjligt ytterligare förbättra den höga standard våra airedalterriers nu ha. *Richardis Sörvik.*

Glöm ej

att göra anmälan om adressförändring!

Glöm ej

att intressera varje brukshundägare för klubbens verksamhet!

Glöm ej

att anmäla minst två medlemmar!